

קונטרס מכתבי התעוררות בענין השחיטה

חלק א' - שנת תשל"ג - תשל"ט לפ"ק, עם הוספות חדשות,
כל מה שכתוב כאן נוגע לכל הבתי שחיטה בכל העולם כולו
[ראה באריכות בחלק ב']

חלק ט

אור הזוהר 480 * כסליו תשע"ד

מפעל הזוהר העולמי

בנשיאות כ"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א מחבר למעלה מאלף ספרים טל: 0527651911

גדולי הצדיקים ואומרים ללמוד זוהר הקדוש

לעשות הפעולה הנחוצה לתיקון המכשול
ולהרבות הקדושה בבתי אחינו בני ישראל.

**אחוזת שובי"ם
שלכם נוקפם
ורוצים בתיקון**

מכתב כ

מכתב שנשלח על ידי אחד השובי"ם ונדפס
בירחון התורני "המאור" ובירחון "אוצרות
ירושלים" וב"דאָס אידישע ליכט"

ב"ה. יום ב' לסדר "והבדלתם בין הבהמה
הטהורה כו' ולא תשקצו את נפשותיכם בבהמה
ובעוף" - (ועיי"ש ברש"י), תשל"ג לפ"ק.

מעין הברכות מהשוכן בערבות יחולו על ראש
האי גברא רבא ויקירא וכו' הרב מוה"ר מאיר
אמסעל שליט"א.

אך זה קבלתי את המאור של חדש ניסן תשל"ג,
וראיתי הקריאה הנמרצה על דבר שחיטת עופות,
ואף כי מכותלי הקול קורא ניכר ונראה שאמנם
כותבו ירד לעומק הדבר בין בהנוגע לענין
השחיטה בין בהנוגע בענין צד המסחרי, אבל
לדעתי הניחו מקום ולא פרטו כמה פרטים
מקוריים, ועל זה הנני לעורר על איזה מהם.

ראשית מה שנוגע להבעלי בתים לבל יגיע להם
נזק במסחרם שעל כן יעלו המחיר לכל ליטרא עם
עוד שני פענים, הצדק אתם שאלו השני פענים
ישלמו בעד עוד שעות עבודה ופועלים יחידים
שיצטרכו להם מחמת שהות זמן השחיטה על ידי
שחיטה איטית.

אמנם הנוגע לכשרות השחיטה תמהני, האם
ישנם רק אלו הדברים שמפרטים, הלא חשש
דרסה הגרמה ועיקור ישנם כפשוטם, ומשמעם לא
מפני חששות צדדיות כמו הזדרקות העופות

הרבה מהשוחטים המשוחחים מחמת שהם
מקבלים המעות מהבעל הבית, מרמים את הקהל
ואומרים שזה טוב, ובנקל יכולים לשחוט ולא
עייפים. אין להאמין לשובי"ם אלו, כי ברור שבאם
ראשי ארגוני הרבנים יקראו לכל שו"ב ביחידות,
וישאלו אותו לחוות דעתו הכל כאשר לכל,
ויבטיחו לו שלא יספרו כלום מכל מה שסיפר, כי
כל שו"ב מפחד מחברו שילשין עליו אצל
הבעה"ב, אז בודאי יאמר כל מה שיש בלבו מן
האמת האמיתית.

והן כל שו"ב יודע בלבו צרת נפשו אשר לא
יאומן כי יסופר, וכמו שאמרנו בראשית דברינו,
הוא עובד כמאשין, בלי הרגשה ובלי דעת, וההרגל
נעשה טבע בפחדו הגדול לאיבוד פרנסתו.

לדעתנו על כל החרדים לדבר ד', ובראשם
הרבנים הגאונים שליט"א שהנם רבנים באמת
מנהיגי ורועי העדה על מבועי התורה והקדושה
ללא פחד ונגיעה כל שהיא, והיינו אלו הרבנים
שאינן להם שום מגע ומשא עם הכשרים והשגחות,
עליהם לטכס עצה והחלטה במכשולות ותיקונים.

יש תקנה שיקחו עוד כמה שוחטים ואז יכול
להיות כשר באמת למהדרין, וזה יכול להיות רק
אם השחיטה תהיה תחת הנהלת כל קהילה, ולא
יהיה להקצבים שום שייכות לבעלות השחיטה,
והשובי"ם והמשגיחים יקבלו פרנסה מהקהילה
ולא מהבעל הבית, אשר השובי"ם אינם מרהיבים
לומר להם שאינם בכוח לשחוט כל כך, שהיה
מורא הקצבים עליהם וכו', אבל אם יהיה תחת
הקהילה, אז אין ספק שכל יהודי יהיה מוכן לשלם
אפילו 5 סענט יותר לפונט, שיהיה כשר בתכלית.

למרות האריכות שהארכנו, באמת עוד קצרנו
כי יש הרבה לדבר על זה וברצות ה' נכתוב על זה,
ובפרט על שחיטת גסות, ויהיו נא לרצון דברינו

לא השגיחו על דבר וסגרו הדלתות, ושבנו ונחו ואין פוצה פה ומצפצף.

ויותר מכאיב שבאם אחד מן השוחטים שיש לו איזה יראת שמים בלבו ומתרעם על מהירות השחיטה, אז ישנם שוחטים אחרים לועגים עליו ואומרים לו נרפה ובטלן אתה, וכל השוחטים מעבר לים בימי קדם היו בטלנים ולא היו מומחים וכדומה וכדומה, עד שמביאים בושה בלבנות השוחטים שבושים שיאמרו עליהם שאינם מומחים ולא יתרעמו.

יתן ד' בלב מי שיש בידו כח לעשות, שיקיצו משנתם ויתעוררו לדברי אחוזת שובי"ם הכותבים בדם נפשם, ויזעקו בקרית חוצות ויתקנו להסיר את המכשלה הזאת (וגם האחרים) לקיים מה שנאמר "והבדלתם בין הבהמה הטהורה וכו' קדושים תהיו".

דברי ידידו הכותב מלב מכאיב ודוי.

הק'... הירא באמת לפרסם שמו וד"ל.

הערת המערכת: הנה בנידון זה קבלנו מכתבים מארבע כנפות אַמעריקא ומחוצה לה, שנראה אמנם שעניני השחיטה מקולקלים ברוב הקהילות, ללא הבדל בין נוסח אשכנז, ספרד, מתנגדים, חסידים, וסדנא דארעא התמוגה לחטיבה אחת, וזה אל זה שואלים האריך וכמה, הגם שבשאר עניני יהדות הנם מובדלים ופרושים זה מזה, פרסמנו המכתב הזה הקולע ביותר אל השערה.

מכתב כא

י"ל בשנת תשל"ח על ידי הרה"ג מוה"ר שלום יהודה גרָאָס אבדק"ק האלמינן (נתפרסם בחוצות)

גלאַט כשר און גיור כהלכה עופות

אין די זעלבע צייטונג "אלגעמיינער זשורנאַל" אין פרשת פנחס, (יולי 12) שטייט אַזוי, אָפּנאַרעריי איז אַ שווערע עבירה, אָבער די שרעקליכסטע פון אַלע אָפּנאַרעריי איז אָפּצונאַרען אַ גר, צו פעלשן און פאַררַאָטן אַ מענטש וואָס קומט מיט גוטע כוונות און וויל אָננעמען דעם אידישן גלויבן, און אַנשטאַט דעם גיט אים דער ראַביי אַ האַקוס פּאַקוס שפּיל און אַ פּאַפּירענעם דאָקומענט, וואָס איז אפילו נישט ווערט לצור על פי צלוחיתו, עכ"ל...

אַצינד זאָלן מיר זען וואָס קען זיין ביי (עופות) גלאַט כשר, ווייניגסטענס:

דער שוחט דאַרף:

1. קענען הלכות שחיטה.
2. זיין אָן אומן.
3. זיין אַ ירא שמים מרבים, דאָס איז אַ תנאי מוקדם און דאָס האָט צוויי פשטים.
- א. ער דאַרף זיין מער ירא שמים פון אַנדערע.
- ב. ער דאַרף זיין אַ ירא שמים פון פריער, איידער ער איז געוואָרן שוחט, אָבער ווען מיר

וכדומה, כפי ששמעתי כמעט כל השחיטות הם רק על ידי הובאה, (שאין לעשות לכתחילה אפילו בסכין גדול כל צרכו. איני רוצה לירד לעומקה של הלכה ולציין המקורות כי אך למותר היא, כי הלא לשוחטים יודעי הלכות הדברים נאמרים, וזיל קרי בי רב הוא). אמת, חשש אחד אינו שכיח אצלם, והוא חשש שהיה (אם אין שם נוצות) כפי מהירות המלאכה, ואוי ואבוי.

גם שמעתי משו"ב אחד שהערל העובד אצל העופות שמלאכתו היא לחתוך הראש של העופות אחר השחיטה או מריטה, התנצל במסיח לפי תומו שידי כואבות עד למאוד מחתיכת הראשים כל היום מצד כי כמה וכמה פעמים צריך לחתוך ראש שלא נגע בו סכין השחיטה כלל לא, שעבר על השלשלת (ליין בלעז"ו [סרט נא]) בלי ראות עיני השוחט, ואז חתיכתו כבידה לו יותר [כי יודע שהסימנים רכים ואינם מתוחים ואינם נחתכים בניקל כמו העצם].

ומענין ה"כשר מאַכן" אלו אלפי העופות ביום אחד, מזה אינם מדברים אפילו ברמו.

ועל כולם מוכרח אני לומר שאלו אחוזת שובי"ם כותבי הקריאה, לדאבונינו גם עליהם נוכל לומר כיון דדש דש, כי מהיכן בא להם לברר שחמש מאות עופות לשעה היא שחיטה מעולה, ומה יעשה השוחט אם ייעף ויכביד ויכאב ידו פעם בפעם אף בפחות מזה, הלא זה תלוי בהרגשת השוחט כל אחד לעצמו הן בכל גופו הן בידיו, וכי אין יום אחד דומה לחבירו וכדומה, והעיקר שהשוחט יהיה בעל הבית על עצמו, ולא המכונה או הבעל בית, ועוד יותר רעה, בעלות הפועל על השוחט, ושכהשוחט מרגיש שצריך לבדוק סכיניו יהיה ביכלתו לעשות, וכן אם מרגיש שאבריו כבדים, או שידי כבדות יוכל להפסיק שחיתו על זמן מה, בין אם הוא אחר מאה עופות או שלוש מאות כי זה אינו תלוי במספר (מכוון) העופות. וכן כשמרגיש עייפות או חולשה שיוכל לנוח כמה שרוצה, וכן כשיש לו חום וראשו כבד.

ידוע לכבודו כי הייתי שוחט עופות, וזה חמש עשרה שנים שהנחתי את האומנות הלזו, ואז היתה השחיטה בין 250 ל-300 לשעה, איזה מהן הושיטו ליד השוחט, ואיזה מן הפועל אחז, והשוחט שחט באחיזת הראש בלבד, ואף על פי כן כבר אז צווחו השוחטים שהמלאכה כבידה ומהירה, וזה היה אחד מעיקרי הטעמים שהנחתי אומנות זאת, וב"ה יש לי עדים נאמנים שהייתי מן המומחים הן בעניני הסכין, הן בעניני השחיטה, ועכשיו כבר הם מרוצים ורצויים בחמש מאות לשעה.

הנני מזבח משפחה שזקיני ואבי ודודי כולם היו שוחטים מובהקים וידועים, וביניהם שהיה להם שחיטה גדולה ורבה ושוחטים הרבה ביום אחד, אבל העיקר שהם היו הבעלי בתים על עצמם ועל העופות, ואם באמצע השחיטה הרגישו נחיצות לנוח מעט או לסעד לבם עם מעט חמין

הרי מבואר בפוסקים שהבדיקה צריכה להיות בעודה שוכבת על הארץ, כי על ידי נענוע והמשכה קודם הבדיקה מנתקים הסירכות. הפוסקים מזכירים איסורים בבני אדם המושכים, אף שאין כוחם חזק כל כך לנענע הבהמה, ומכל שכן בנידון דידן שהמכונה יותר.

שמואל שווארצמאן

מכתב כג

ב"ה, כ' הו"ח

שלו' וברכה!

במענה על... אבל יכול הבודק לעשות בדיקת פנים עד אשר יסירו מהבהמה הכרס ובני מעיים והושט, אז בניקל להושיט היד דרך בית השחיטה ולאחוז הקנה ולנענע בחוזק, ואז באמת יוכל להנתק הסירכות, וגם כשהיא תלויה אז בית השחיטה מפורעת ומרווחת ויכול בקל הקצב להושיט ידו דרך בית השחיטה אפילו עד הריאה ולנתק הסירכות, אבל כשהיא מושכבת אינו יכול להושיט ידו כמובן והחוש מסייעו.

ומעתה מובן גם כן תשובת הרדב"ז, כי הוא סובר אפילו נניח שהטבח הושיט ידו ואחז בהקנה ונענע אינו מוציא מחזקת כשרות הבהמה וכו'. ומעתה מובן שבנידון דידן אין מקום להחשש הזה, כי הקצב אינו בנמצא אפילו קרוב לבית המטבחים והבהמה אינה שלו הוא קונה בשר כשר ולא הבהמה.

ובזה אסיים ואומר שלו' תקבל החוה"ש מאדה"ש.

כברכת ידידו הדו"ש
זלמן שמעון דווארקיין

מכתב כד

מספר מדריך הכשרות מספר ט"ז ש"ל בשנת תשל"ז, ונדפס בספר אכילת בשר הלכה למעשה מהרה"ג רש"י גראָסס אבדק"ק האלמין שליט"א. עש"ק בהעלותך תשל"ז לפ"ק.

אחדשה"ט וש"ת באהבה, יקרתו גם השני קבלתי, ואני תמה לכבודו שלא קיבל תשובה, ואני השבתי במועדו בקיצור.

ודעתי העניה שבנידון שהציע מעלתו יש נענוע גדול עד כדי חשש של נתוק הסירכות, כיון שכתב כבודו שהבהמה פורחת כמו כדור, ומי בקי בנענוע להכריע שכזאת אינו בספק ניתוק הסירכות, וכבר כתב בפרי תבואה (סי' ל"ט סעיף קנ"ה) שאין לבדוק רק בעודה שוכבת על הארץ, ובני"ג גם אם יבדקו בעודה שוכבת מה מועיל זה כיון שפעולת הנענוע שלפני הבדיקה שהוזכרה

זענן אַ שוחט איז פריש ראזירט אין די 9 טעג און איז מגדל בלורית, און זיין בני בית גייט אין די גאַס בגילוי ראש אַ גאַנ יאָר, יוצאת בשוק וראשה פרוע, דאָס איז וואס מען זעט בפרהסיא, נישט זוכענדיג, און בצנעה - ווער ווייס וואָס?

נו, זענען די עופות וואס אַזעלכע שוחטים שחט'ן גלאַט כשר?

אצינד ווי קומט דאָס אַז אין די זעלבע צייטונג וואו מען שרייט געוואָלד, מען טאָר נישט אָפּנאַרן די מענטשען צו פעלשן און פאַראַָטן אַ מענטש וואָס קומט מיט גוטע כוונות און וויל אָננעמען דעם אידישן גלויבן וכו', און אין די זעלבע צייטונג וואָס ערליכע אידן ליינען און גלויבען וואָס מען שרייבט, אין דער צייטונג אַדווערטייזט מען גלאַט כשר מיט קידוש לבנה אותיות אויף אַ זאָך וואָס איז נישט אַזוי? און די מענטשען וואָס ווילן קויפן גלאַט כשר ווערן פאַרפירט און פאַרנאַרט.

ביטע קלערט אויף מה בין "גלאַט כשר" ל"ווער איז אַ איד". וואָס איז דער אונטערשייד צי מען פאַרנאַרט און פאַרפירט מיט ווער איז אַ איד אָדער מיט גלאַט כשר? איי, עס זענען דאָ אויף דעם פּלאַץ אַנדערע שוחטים וואָס זענען נישט אַזוי, נו, איז דאָך דאָ אַנדערע גרים אויך אין דער זעלבער מדינה?

וע"ז באתי עה"ח

הק' שלום יהודה גראָסס
פה ברקלין נ.י.

(נא להדביקו בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, וכל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו).

מכתב כה

מכתב מהרה"ג רבי זלמן דווארקיין זצ"ל

נעתק מספר מדריך הכשרות מספר ט"ז ש"ל בשנת תשל"ז, ונדפס בספר אכילת בשר הלכה למעשה, מהרה"ג רש"י גראָסס שליט"א אבדק"ק האלמין

וזו תוכן השאלה להרב דווארקיין זצ"ל:

...אחרי שנתעוררו רבנים בענין השחיטה שבארה"ב, ראיתי שנכונים הדברים ומצוה לתקן. אחרי שביקרתי בכתי מטבחים שונים וביניהם גם מאלו ששוחטים שם עבור: קהלת עדת ישורון, ליובאוויטש, וויינשטאָק-מיעל-מאַרט והנקראת צעהלימער שחיטה - ראיתי שישנה נקודה נחוצה למאוד שאין איש שם על לב, ולא שמעתי ערעור בנידון זה.

ישנו חשש שהסירכות מתנתקים עוד קודם הבדיקה, תהליך הבדיקה "בפען" (ארגז מהודק בכח עלעקטריק, ששם עומדת הבהמה בשעת השחיטה ונתפסת במכונה שלא יתנענע בעת השחיטה) היא שאחר השחיטה נתפסת הבהמה בשתי רגליה, ובכח החזק של זרם העלעקטריק נמשכת כעשרה אמות למעלה, ונשארת תלויה למעלה, בשעת ההמשכה מתנענעת הבהמה לצדדים כמו כדור.

בהשובי"ם שאינם מאומנים לזה, והטבח והפועלים אשר ראו אומנות השו"ב הזה ממהרים על כל השובי"ם להחיש מעשיהם, ולשמור הפעולות במוקדם, כדי להרויח ממון על ידי הרווחת הזמן, ומה יוכל לעשות השו"ב הזה אשר הוא תלוי בכבודו ופרנסתו בהם, ומוכרח לעשות בזריזות ובחטיפה, וכבר התנצל לפני שו"ב לפני איזה שנים אודות מצב הזה, ואני אעתיק את הנימוקים שלי והמראה מקומות לזה:

לשון השמ"ח סי' י"ח סעיף ז' שיבדוק מתון מתון וכו' ולכן אין למנות על זה כי אם יראי ד' ביותר וחרדים על דבר ד' ואינם נבהלים ונחפזים בדעתם וכו', ומה לי אם הוא נחפז מטבעו, או הוא נחפז על ידי אחרים.

דברי התעוררות של המטה אפרים בסימן תר"ח ס"ז שמעורר במוסר בשחיטת הכפרות "שהרצים יצאו דחופים וכו' ומקול המונם ראשם נמלא עד שאין לו הכוונה לשחיטה רק על דרך הרגל ומזה יצאו מכשולים רבים ואין האשמה על השוחט רק על הפוחזים עליו וכו' - ומה נאמר באם יש לו פוחזים מכל רוח מהבעל הבית ומהפועלים החצופים" וכו'.

ידוע התקנה של חכמי וצדיקי הדור ז"ל המובא בדרכי תשובה סימן ל"ט סקכ"ו אודות שלא יעמוד בעל השור על שורו בעת בדיקת הריאה, שיש חשש גדול שבעל השור הוא אדון שלו ונותן לו מחייתו, וממילא השו"ב שהוא רך הלבב יוכל לבוא לידי מכשול, ולכן אפילו יאמר שו"ב אחר שלו אינו מזיק, והוא עושה כדת, לא יועיל וכו', וכל שכן דבר הנוגע לשחיטה ולבדיקת הסכין חמור הענין ביותר -

ע"כ הצעת:

- (1) המקודם לבל לפרסם מכתבי בחוץ, שיוכל להביא רק היזק ולא תועלת.
- (2) שועד הכשרות ישאלו לכל שו"ב ביחוד חוות דעת בזה, ולהשגיח שלא יבוא לו עיגום על ידי תשובתו בזה, וד"ל.
- (3) לעשות העתקה ממכתבי ולשלוח מקודם להרבנים המכשירים שליט"א, אשר המה ראשונים לגלות חוות דעתם בזה.
- (4) בועד הכשרות אגלה יותר נימוקים בזה, - אך יען שנוגע הענין לענין רציני הנני ממהר במכתבי זה.

שמואל אברהם זעלטענרייך

לפתוח פיהם לגלות חוות דעתם ברבים, וזה היו כבר לפני 17 שנים ומאז ועד עתה הורע המצב מאד בזה. ואיזה שם כשרות אפשר לקרוא למצב נורא כזה, אוי ואבוי!

בדברי הגאונים מסקנת הפוסקים סי' ל"ט סו"ס י"ד שאין אנו בקיאין, אף על פי שעושה בשימת לב על כרוח לבדוק כהלכה, מכל שכן בנידון דידן, ועיי"ש בטו"ז ס"ק ט"ו כ' בשם מהרש"ל דאפילו להמתירין נענוע צריך לחתוך הכבד קודם, והיינו כמו שכתב בדרכי תשובה שם ס"ק שי"ח כי כבדת הכבד יכולה להשפיע על ניתוק שלא כדון, ומכל שכן בנידון דידן, ע"כ.

והואיל והדברים פשוטים אין מקבלים אריכות. הריני דוש"ת בידידות, מצפה לרחמי ה' שמואל הלוי וואָזנער

מכתב כה

מהגה"צ מוה"ר שמואל אברהם זעלטענרייך זצ"ל, אבד"ק טשאַקאָווע

נעתק מספר מדריך הכשרות מספר ט"ז שי"ל בשנת תשל"ו, ונדפס בספר אכילת בשר הלכה למעשה מהרה"ג רש"י גראָסס אבד"ק האלמין שליט"א.

בשנת תשל"ג כפי הידוע היתה מהומה בענין השחיטה, היתכן? שוחטים כל כך הרבה עופות בשעה! הציבור הרחב לחץ, וגם הרבנים הגאונים שליט"א סברו שאסור לשחוט כמות גדולה כזו, לדעתם מותר היה לשחוט רק כמה מאות בשעה.

הרה"ג מטשאַקאָווע שליט"א הביע את נימוקיו במכתב מיוחד, שאותו אנחנו מדפיסים להלן:

ב"ה, כ' כסלו תשל"א

לכבוד הנהלת התאחדות הרבנים הי"ו, בניו יאָרק
שלו' וברכה!

הנה ברצוני לעורר אודות ענין שצריכין להציעו לפני וועד ההנהלה ולפני הנהלת וועד הכשרות.

היות כאשר הייתי בוויינלאַנד להשגיח אודות נתינת חותמות של התאחדות הרבנים על עופות, וראיתי השחיטה ההולכת על הליין, אשר כל פעולות בהעופות מתחילה ועד סוף מסובכים ומקושרים לאחרים, ופעולה אחת דוחפת ודוחקת האחרת, הנני רואה נחיצות להגביל על סדר מספר עופות הנשחטים על ידי שו"ב במשך שעה אחת, כי בלא סדרים אצים וממהרים הפעולות על השובי"ם כו' למהר מעשהו, וחפזון כזה אינו מעלה הן בשחיטה והן בבדיקת הסכין, ובפרט בהרבה שובי"ם, ישנם שובי"ם זריזים ומאומנים לשחוט הרבה בזריזות, וזה יוכל לגרום ח"ו מכשול

(ה) הערת המו"ל - הנה כבוד הג' ז"ל הזהיר שלא יפרסמו מכתבו כיון שבהאי פחדא יתיב (וכמו כל הרבנים ואדמו"רים כו') מהקצבים שותפם של עמלק שלא יעשו לו צרות, ואוי לאותה בושא שגדולי זקני הרבנים לא יוכלו